

като къмъ единственната още моя надежда, и дѣйствително азъ намѣрихъ въ него единъ чело­вѣкъ образованъ, вѣжливъ и който отбира отъ работитѣ, — което показваше че Саидъ отъ Саидъ има разлика.

До като ние приказвахме за събитията и раз­гледвахме по картата това, което моя началникъ нари­чаше «свой планъ», съобщиха на министра, че е при­стигналъ драгоманина отъ английското посолство, който веднага биде приетъ. По единъ знакъ на Саида, пратен­ника на британското посолство, макаръ и прѣдъ мене, изложи цѣльта на своята визита, която не бѣше друга освѣнъ да събщи на главната турска квартира идеитѣ и плановетѣ на английския воененъ агентъ. Този послѣдния като осждаше поведението на Сю­лейманъ-паша, горещо прѣпоръчваше съединението на двѣтѣ армии, т. е. единия отъ плановетѣ на моя началникъ, у когото, — трѣбва да призная, — бѣха нѣколко, и поради което — много е за вѣрване — английския воененъ аташе се почувствувалъ заставенъ да наруши нейтралитета; но иначе и не можеше да бжде, защото нито единъ дѣйствително воененъ чело­вѣкъ не би можалъ да присѣтствува безъ възму­щение при тази печална комедия.

Саидъ (добриятъ) ни обѣща че веднага ще отиде при Негово Императорско Величество Султана и се качи въ файтона. Слѣдъ единъ часъ той ме повика въ двореца, даде ми формално удостовѣрение, че на генералисимуса ще се даде пълно удовлетворение, и ме покани незабавно да замина за въ главната квартира.

Азъ веднага заминахъ отъ Цариградъ и на другия день пристигнахъ въ Варна. А два деня слѣдъ това, азъ като ли че отъ небето паднахъ, когато намѣрихъ своя началникъ в' срѣдъ пламналото при Чер­ковна сражение, т. е. на 10 мили далечъ отъ направле-